

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-709-27(3)/16/JS

Warszawa, 29 lipca 2016 r.

DECYZJA DIH-1/ 67 /2016

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23 z późn. zm.), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2014 r. poz. 148 z późn. zm.), art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2015 r. poz. 678 z późn. zm.), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy Bożeny Lipki prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą Sklep spożywczo-przemysłowy Bożena Lipka w Mińsku Mazowieckim od decyzji Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Warszawie nr PO.120.JH.73.2016.MH z 8 czerwca 2016 r. (nr akt sprawy: DS.8361.83.2016), którą ww. przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 500 zł (słownie: pięćset złotych), z tytułu wprowadzenia do obrotu nieodpowiadających jakości handlowej siedmiu partii wyrobów piekarskich i cukierniczych o łącznej wartości 29,10 zł,

- a) uchyla zaskarżoną decyzję w całości,
- b) na podstawie art. 40a ust. 5c ww. ustawy o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych, odstępuje od wymierzenia ww. przedsiębiorcy Bożenie Lipce prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą Sklep spożywczo-przemysłowy Bożena Lipka w Mińsku Mazowieckim kary pieniężnej w wysokości 500 zł (słownie: pięćset złotych), z tytułu wprowadzenia do obrotu nieodpowiadających jakości handlowej siedmiu partii wyrobów piekarskich i cukierniczych o łącznej wartości 29,10 zł.

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach 8-15 kwietnia 2016 r. przez inspektorów reprezentujących Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Warszawie, zwanego dalej „Mazowieckim WIIH”, w sklepie spożywczo-przemysłowym w Mińsku Mazowieckim przy ul. Ks. Brzóska 2A, należącym do przedsiębiorcy Bożeny Lipki prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą Sklep spożywczo-przemysłowy Bożena

Lipka w Mińsku Mazowieckim, zakwestionowano sposób oznakowania siedmiu partii wyrobów piekarskich i cukierniczych oferowanych bez opakowań o łącznej wartości 29,10 zł, tj.:

- partii bułek sznytek, w liczbie 20 sztuk, w cenie 0,50 zł/szt., o wartości 10 zł;
- partii bułek wrocławskich, w liczbie 2 sztuk, w cenie 2,20 zł/szt., o wartości 4,40 zł;
- partii bułek kajzerek, w liczbie 2 sztuk, w cenie 0,50 zł/szt., o wartości 1,00 zł;
- partii chleba pasterskiego, w liczbie 1 sztuki, w cenie 3,30 zł/szt., o wartości 3,30 zł;
- partii chleba baltonowskiego, w liczbie 1 sztuki, w cenie 2,30 zł/szt., o wartości 2,30 zł;
- partii plecionek maślanych w liczbie 3 sztuk, w cenie 1,50 zł/szt., o wartości 4,50 zł;
- partii drożdżówek w liczbie 2 sztuk, w cenie 1,80 zł/szt., o wartości 3,60 zł;

z uwagi na niepodanie w miejscu sprzedaży na wywieszkach dotyczących wszystkich ww. produktów lub w inny sposób, w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentowi finalnemu: nazwy środka spożywczego, nazwy albo imienia i nazwiska producenta, wykazu składników oraz masy jednostkowej pieczywa (za wyjątkiem ww. partii drożdżówek) co było niezgodne z treścią § 19 ust. 1 pkt 1, 2, 3 i 6 lit. a) oraz ust. 2 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 23 grudnia 2014 r. w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych (Dz. U. z 2015 r. poz. 29), zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych”;

Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli z 15 kwietnia 2016 r. (nr akt kontroli: DS.8361.83.2016), jak również w dołączonych do niego dokumentach, tj.: zestawieniu ocenianych pod względem oznakowania produktów, dowodzie dostawy nr 612/4/2016/1 z 8 kwietnia 2016 r.

W związku ze stwierdzonymi niezgodnościami, pismem z 11 maja 2016 r., Mazowiecki WIIH zawiadomił przedsiębiorcę Bożenę Lipkę prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą Sklep spożywczo-przemysłowy Bożena Lipka w Mińsku Mazowieckim, zwanego dalej również „stroną”, o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2015 r. poz. 678 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o jakości handlowej”, kary pieniężnej z tytułu wprowadzenia do obrotu nieprawidłowo oznakowanych siedmiu ww. partii produktów, informując jednocześnie o przysługującym jej prawie do zapoznania się z aktami sprawy oraz wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów.

Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją nr PO.120.JH.73.2016.MH z 8 czerwca 2016 r. (doręczoną stronie 10 czerwca 2016 r.), Mazowiecki WIIH wymierzył stronie, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną w wysokości 500 zł z tytułu wprowadzenia do obrotu siedmiu ww. partii produktów nieodpowiadających jakości handlowej.

Pismem z 20 czerwca 2016 r. (nadany w polskiej placówce pocztowej operatora publicznego 21 czerwca 2016 r.), strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, odwołanie od ww. decyzji, w którym wskazała, że łączna wartość zakwestionowanych towarów wyniosła 29,10 zł, a wymierzona kara pieniężna stanowi wielokrotność tej kwoty, co uznała za rażąco krzywdzące dla małego przedsiębiorcy, który balansuje na granicy zysku i straty. Strona zaznaczyła też, że tak wysoka kara jest tym bardziej niezasadna w świetle zastosowania się do wszystkich wytycznych oraz uzupełnienia braków wskazanych, co zostało zweryfikowane podczas ponownej kontroli. Zdaniem strony niewłaściwe oznakowanie siedmiu partii środków spożywczych bez opakowań było jedynie niedopatrzaniem, które szybko zostało uzupełnione. W związku z wymierzoną karą w wysokości 500 zł, strona zarzuciła organowi pierwszej instancji naruszenie art. 7 Kpa poprzez podjęcie działań, które w jej opinii godzą w słuszny interes obywatela – przedsiębiorcy.

Pismem z 7 lipca 2016 r., Prezes UOKiK poinformował stronę, że przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w niniejszej sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 Kpa, prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także do wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. U. UE L 31 z 1.2.2002 s. 1 z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 178/2002”, podmioty działające na rynku spożywczym i pasz zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności lub pasz z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów.

W świetle art. 8 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji

na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylecia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz. U. UE L 304 z 22.11.2011, s. 18, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem 1169/2011”, podmiot działający na rynku spożywczym odpowiedzialny za informację na temat żywności zapewnia obecność i rzetelność informacji na temat żywności zgodnie z mającym zastosowanie prawem dotyczącym informacji na temat żywności oraz wymogami odpowiednich przepisów krajowych.

Według art. 8 ust. 5 ww. rozporządzenia, podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają przestrzeganie w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą wymogów prawa dotyczącego informacji na temat żywności i odpowiednich przepisów krajowych mających znaczenie dla ich działalności i upewniają się, że wymogi te są spełnione.

Stosownie do art. 4 ust. 1 ustawy o jakości handlowej, wprowadzane do obrotu artykuły rolno-spożywcze powinny spełniać wymagania w zakresie jakości handlowej, jeżeli w przepisach o jakości handlowej zostały określone takie wymagania, oraz dodatkowe wymagania dotyczące tych artykułów, jeżeli ich spełnienie zostało zadeklarowane przez producenta. Pojęcie jakości handlowej zostało zdefiniowane w art. 3 pkt 5 tej ustawy, jako cechy artykułu rolno-spożywczego dotyczące jego właściwości organoleptycznych, fizykochemicznych i mikrobiologicznych w zakresie technologii produkcji, wielkości lub masy oraz wymagania wynikające ze sposobu produkcji, opakowania, prezentacji i oznakowania, nieobjęte wymaganiami sanitarnymi, weterynaryjnymi lub fitosanitarnymi.

Wymagania jakości handlowej dotyczące oznakowania produktów oferowanych bez opakowań lub pakowanych przy sprzedaży zostały określone w rozporządzeniu w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych.

Zgodnie z § 19 ust. 1 rozporządzenia w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych, dla środków spożywczych oferowanych do sprzedaży konsumentowi finalnemu lub zakładom żywienia zbiorowego bez opakowania lub w przypadku pakowania środków spożywczych w pomieszczeniu sprzedaży na życzenie konsumenta finalnego lub ich pakowania do bezzwłocznej sprzedaży podaje się m.in.:

- nazwę środka spożywczego wskazaną w sposób określony w art. 17 rozporządzenia 1169/2011 (pkt 1);
- nazwę albo imię i nazwisko producenta (pkt 2);
- wykaz składników – zgodnie z art. 18-20 rozporządzenia 1169/2011, z uwzględnieniem informacji, o których mowa w art. 21 tego rozporządzenia (pkt 3);
- w przypadku pieczywa – dodatkowo m.in. masę jednostkową (pkt 6 lit. a);

a ponadto w świetle ust. 2 tego paragrafu, ww. informacje podaje się w miejscu sprzedaży na wywieszce dotyczącej danego środka spożywczego lub w inny sposób, w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentowi finalnemu.

Każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze nieodpowiadające jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej lub deklarowanej przez producenta w oznakowaniu tych artykułów, zgodnie z art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, podlega karze pieniężnej w wysokości do pięciokrotnej wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie tych artykułów rolno-spożywczych do obrotu, nie niższej jednak niż 500 zł.

Ustalając wysokość kary pieniężnej, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, na mocy art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, uwzględnia: stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych oraz wielkość jego obrotów i przychodu, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych. W świetle art. 40a ust. 5c tej ustawy, w przypadku niskiego stopnia szkodliwości czynu, niewielkiego zakresu naruszenia lub braku stwierdzenia istotnych uchybień w dotychczasowej działalności podmiotu można odstąpić od wymierzenia tej kary.

W niniejszej sprawie organ pierwszej instancji stwierdził, że w przypadku siedmiu partii ww. produktów oferowanych do sprzedaży bez opakowań w placówce należącej do strony, nie uwidoczniono: nazwy środka spożywczego, nazwy albo imienia i nazwiska producenta, wykazu składników oraz masy jednostkowej pieczywa (za wyjątkiem ww. partii drożdżówek). Biorąc powyższe pod uwagę, Mazowiecki WIIH uznał, że wprowadzone do obrotu przedmiotowe produkty są artykułami rolno-spożywczymi nieodpowiadającymi pod względem oznakowania jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej – co wyczerpało znamiona czynu określonego w art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej oraz skutkowało wymierzeniem stronie kary pieniężnej w wysokości 500 zł.

Jak wynika z art. 40a ust. 4 ustawy o jakości handlowej, kary pieniężne, o których mowa w ust. 1-3 tego artykułu, wymierza w drodze decyzji, właściwy ze względu na miejsce przeprowadzania kontroli wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej.

Tym samym, Mazowiecki WIIH w drodze decyzji nr PO.120.JH.73.2016.MH z 8 czerwca 2016 r. (nr akt sprawy: DS.8361.83.2016) wymierzył powyższą karę pieniężną Bożenie Lipce prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą Sklep spożywczo-przemysłowy Bożena Lipka w Mińsku Mazowieckim, tj. przedsiębiorcy, który wprowadził do obrotu przedmiotowe produkty.

Odwołując się od wydanej decyzji, strona nie kwestionowała ustaleń kontroli, natomiast podniosła, że łączna wartość zakwestionowanych wyniosła, jak to ujęła zaledwie 29,10 zł, a wymierzona kara pieniężna stanowi wielokrotność tej kwoty, co uznała za rażąco krzywdzące dla małego przedsiębiorcy, który balansuje na granicy zysku i straty. Strona

zaznaczyła też, że tak wysoka kara jest tym bardziej niezasadna w świetle zastosowania się do wszystkich wytycznych oraz uzupełnienia braków wskazanych, co zostało zweryfikowane podczas ponownej kontroli. Zdaniem strony niewłaściwe oznakowanie siedmiu partii środków spożywczych bez opakowań było jedynie niedopatrzaniem, które zostało szybko uzupełnione.

Odnosząc się do argumentów strony, zauważyć należy w pierwszej kolejności, że zaskarżoną decyzję wydano na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, który wprowadza mechanizm polegający na tym, że każdy, w stosunku do kogo zostanie ustalone, iż wprowadził do obrotu artykuły rolno-spożywcze nieodpowiadające jakości handlowej (w tym także nieprawidłowo oznakowanie), podlega karze pieniężnej określonej w tym przepisie. Przepis ten jest wyrazem odpowiedzialności administracyjnej, która ma charakter obiektywny, a tym samym znajduje on zastosowanie już za sam fakt zachowania naruszającego taki przepis. Dla ustanowienia tej odpowiedzialności ma znaczenie nie tyle to, w jaki sposób doszło do naruszenia przepisów o jakości handlowej, ale to, czy zostały wprowadzone do obrotu artykuły rolno-spożywcze nieodpowiadające jakości handlowej (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 4 lipca 2012 r. sygn. akt II GSK 917/11, z dnia 6 lutego 2013 r. sygn. akt 2171/11 i z dnia 31 października 2014 r. sygn. akt 1304/13). Tym samym okoliczność, że niewłaściwe oznakowanie siedmiu partii środków spożywczych bez opakowań było jedynie niedopatrzaniem, które zostało szybko uzupełnione, nie ma wpływu na wyłączenie odpowiedzialności strony za wprowadzenie do obrotu niewłaściwej jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych.

Nieprawidłowe oznakowanie, jakie stwierdzono w toku kontroli stanowi niedopełnienie obowiązku zapewnienia zgodności oferowanych produktów z wymogami powszechnie obowiązującego polskiego i europejskiego prawa żywnościowego. Prawo to nie przewiduje możliwości zwolnienia z tego obowiązku i stanowi, że jego celem jest ochrona interesów konsumentów. Strona jako podmiot, który wprowadził do obrotu artykuły rolno-spożywcze oferowane do sprzedaży bez opakowań, jest odpowiedzialna za informacje na temat tej żywności i ponosi w związku z tym odpowiedzialność za ich obecność i rzetelność. Nie ulega wątpliwości, że strona w niniejszej sprawie nie zapewniła konsumentom informacji o oferowanych produktach. Tym samym strona odpowiada na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej za wprowadzenie do obrotu artykułów rolno-spożywczych niewłaściwej jakości handlowej, ponieważ wbrew jakiej zajęła w odwołaniu - posiadając żywność w celu sprzedaży – spełniła warunek wprowadzenia ww. produktów do obrotu (por. art. 3 pkt 8 rozporządzenia 178/2002).

Niezależnie od uznania prawidłowości działania Mazowieckiego WIIH w zakresie stwierdzenia naruszenia prawa w tym zakresie Prezes UOKiK w odmienny niż organ pierwszej instancji ocenił fakt wymierzenia kary pieniężnej. W niniejszej sprawie, stronie wymierzono, bowiem karę pieniężną w wysokości 500 zł z tytułu wprowadzenia do obrotu nieodpowiadających jakości handlowej siedmiu ww. partii produktów o łącznej wartości

29,10 zł, która była najniższą i zarazem najwyższą z możliwych przewidzianych ustawowo. Jednocześnie należy zauważyć, że korzyść majątkowa przedmiotowych partii stanowiła kwotę 145,50 zł (5x29,10zł) i w ocenie Prezesa UOKiK była niewspółmiernie niska do wysokości wymierzonej kary pieniężnej. W związku z tym Prezes UOKiK uznał, że zastosowana sankcja może nie spełniać przesłanki najmniejszej z możliwych uciążliwości w stosunku do ukaranego przedsiębiorcy i może naruszać zasadę proporcjonalności wyrażoną w art. 17 ust. 2 rozporządzenia 178/2002. Prezes UOKiK stwierdził w związku z tym, że wymierzona kara w wysokości 500 zł jest niewspółmierna do wagi stwierdzonego naruszenia, jak również do ilości i wartości artykułów rolno-spożywczych niezgodnych z przepisami dotyczącymi jakości handlowej.

Należy zaznaczyć, że od 30 listopada 2015 r. obowiązuje nowe brzmienie przepisów art. 40a ustawy o jakości handlowej, w którym wymieniono przesłanki mające wpływ na wysokość kary pieniężnej (ust. 5) oraz ustanowiono możliwość odstąpienia od wymierzenia tej kary (ust. 5c). Z przepisów tych wynika, że ustalając wysokości kary pieniężnej, organ Inspekcji Handlowej uwzględnia pięć przesłanek, tj. stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych oraz wielkość jego obrotów i przychodu, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych, przy czym w przypadku niskiego stopnia szkodliwości czynu, niewielkiego zakresu naruszenia lub braku stwierdzenia istotnych uchybień w dotychczasowej działalności podmiotu – może odstąpić od wymierzenia tej kary.

Analizując przesłanki, jakimi kierował się organ pierwszej instancji przy wymierzaniu powyższej kary, opisanymi w uzasadnieniu do zaskarżonej decyzji, a także uwzględniając treść art. 40a ust. 5 i 5c ustawy jakości handlowej, na podstawie całości zebranego w aktach sprawy materiału dowodowego, Prezes UOKiK zważył, co następuje:

- przy ocenie stopnia szkodliwości czynu, polegającego na wprowadzeniu do obrotu przez stronę nieprawidłowo oznakowanych przedmiotowych produktów bez opakowań organ pierwszej instancji zasadnie wziął pod uwagę, iż niepodanie w miejscu sprzedaży na wywieszce dotyczącej danego produktu lub w inny sposób, w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentowi finalnemu informacji o: nazwie produktu, wykazie składników, nazwie albo imieniu i nazwisku producenta lub masie jednostkowej, naruszało interesy konsumentów. Należy jednak zwrócić uwagę, że zakwestionowane produkty stanowiły jedynie 31 sztuk (w tym 20 sztuk bułeczek śniadaniowych - sznytek) w cenie 0,50 zł/szt. oraz od 1 do 3 sztuk pozostałych rodzajów wyrobów piekarskich i cukierniczych o łącznej wartości 29,10 zł., a ich dostawa miała miejsce w dniu kontroli w łącznej ilości, odpowiednio: 36 sztuk pieczywa i 8 sztuk drożdżówek (ogółem 44 sztuk) w związku, z czym stopień szkodliwości czynu, w ocenie Prezesa UOKiK, należy ocenić jako niski. Uwzględnić trzeba także okoliczność, że sześć partii zakwestionowanego pieczywa pochodziło z lokalnej piekarni i było sprzedawane w miejscowym sklepie w

niewielkich ilościach (biorąc pod uwagę dowód dostawy nr 612/4/2016/1 z 8 kwietnia 2016 r.), a także fakt, że w większości przypadków pieczywo składa się mąki, wody, soli i drożdży. Niestety akta sprawy nie dają możliwości zweryfikowania rzeczywistego składu zakwestionowanych produktów, bowiem oprócz jednego zdania na karcie nr 2 protokołu kontroli z 15 kwietnia 2016 r. o treści „W toku kontroli przedsiębiorca uzupełnił przy zakwestionowanych środkach spożywczych brakujące informacje” nie podano szczegółowych wykazów składników tych wyrobów;

- przy ocenie zakresu naruszenia, organ pierwszej instancji zasadnie wziął pod uwagę, że stwierdzone niezgodności wskazywały na naruszenie treści § 19 ust. 1 pkt 1, 2, 3 i 6 lit. a) oraz ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych, tym niemniej, uznanie przez organ pierwszej instancji, że charakter tego naruszenia był istotny z punktu widzenia interesów konsumentów, w ocenie Prezesa UOKiK, budzi wątpliwości. W przedmiotowej sprawie, na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, Prezes UOKiK stwierdził, że Mazowiecki WIIH, wymierzając karę pieniężną, niedostatecznie uwzględnił fakt niewielkiej ilości i niewielkiej wartości zakwestionowanych produktów;
- przy ocenie dotychczasowej działalności strony na rynku artykułów rolno-spożywczych, organ pierwszej instancji prawidłowo uwzględnił, że strona w okresie 24 miesięcy po raz pierwszy naruszyła przepisy ustawy o jakości handlowej;
- przy ocenie wielkość obrotów i przychodu strony, organ pierwszej instancji uwzględnił, że strona przekazała informację o wielkości obrotów za rok 2015;
- przy ocenie wartości kontrolowanych produktów, organ pierwszej instancji uwzględnił, że w zakresie prawidłowości oznakowania sprawdzono dziesięć partii produktów o wartości 59,53 zł, z czego zakwestionowano siedem partii o wartości 29,10 zł.

W związku z powyższym, mając na względzie treść art. 40a ust. 5c ustawy jakości handlowej, w kontekście dokonanej przez Prezesa UOKiK odmiennej oceny dwóch spośród pięciu przesłanek wymienionych w art. 40a ust. 5 tej ustawy, tj. stopnia szkodliwości czynu i zakresu naruszenia, należy uznać, że odstąpienie od wymierzenia stronie kary pieniężnej jest zasadne. Jest to szczególnie prawidłowe w świetle zasady proporcjonalności wyrażonej w art. 17 ust. 2 akapit trzeci rozporządzenia nr 178/2002.

Należy też uwzględnić, że strona została prawidłowo pouczone o obowiązujących przepisach prawa i poinformowana o stwierdzonych nieprawidłowościach, zarówno w toku postępowania kontrolnego, jak i w toku postępowania administracyjnego przed organem pierwszej instancji, a więc cel zapobiegawczy i prewencyjny postępowania został osiągnięty. Strona uzyskała również niezbędną wiedzę, co do możliwości występowania podobnych

nieprawidłowości w zakresie oznakowania, które wpływają na jakość artykułów rolno-spożywczych wprowadzanych do obrotu.

Zdaniem Prezesa UOKiK, podjęte działania będą wystarczającym ostrzeżeniem dla strony, aby nie dopuścić do powstania takich samych lub podobnych nieprawidłowości w przyszłości, w związku z czym odniosą zamierzony skutek. Prezes UOKiK uznał, że w tym przypadku uchylenie zaskarżonej decyzji jest właściwe oraz proporcjonalne do zakresu stwierdzonego naruszenia.

Prezes UOKiK, stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 2 Kpa, organ odwoławczy posiada kompetencje do wydania decyzji, w której uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję – umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie z art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2016 r. poz. 718 z późn. zm.), od niniejszej decyzji przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, którą wnosi się w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

z up. PREZESA
URZĘDU OCHRONY KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
ZASTĘPCA DYREKTORA
Departamentu Inspekcji Handlowej
Dariusz Łomowski